

Sy-li spěwai,
Pílnje džělat,
Strowja će
Swójhny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprěcny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwai
Swěrnje džělat
Wšědne dny;
Džěh pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ći khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřěw će.

• Serbske njedžělske lopjeno. •

W Budyščinje, 15. junija 1924.

Čištčež a naklad Čsmolerjez knižicziščěznje a knižarnje šap. družšt. i wobm. ruš. w Budyščinje.
Wuhadza kóždu sobotu a placzi na měkaz 10 stotych pienježtow.

Na hwi. Trojizu.

Text: 4. Mójf. 6, 22—27.

Bjehede mnu lopjenka leži. Wop'chijecze je nje hnučo. Eswěrna macz je jo pikała a to sobotu 10. meje tuteho lěta, wječzor do czežkeje operazije. Šchto wona pišče? „Dokelž nje- wěm, hacz waš, moji najlubšchi, na tutej semi hiščeje ras wohladam, strowju waš i tutymi ryneczami. Tón Anjes, našch Bóh, je nje w žiwjenju jara bohacze žohnowal, a chze-li wón nje něč i hiščeje i njedokonzaneho džěla wotwolacž, star šo jeho šwjata wola. Budcze Božemje, wy moje lube džěcžatka, wulke a make, pomhajeje šebi njes šobu, wostancze šylne w modlitwje a w lubosčzi! Bóh i wamaj, wój horzolubowanaj staršchej a tež wošebje i tobu, ty šwěrnny mandželiki, kotrehož lubočz mje ženje wopušchěžika njeje!“ Čzežke lékařske džělo je stary nan, něhdy naj wuwolanišchi Šhorjelski (Görlitz) lékař, na šwojej džowozh šam dokonzal. Džowka je pod nožam nana semrjeka. Do operazije je pak hiščeje napikała šwoje wotkasanje, šwoje požlenje žohno- wanje. Ešlowa naš hnuja. Ešlowa šu wjazh hacz dobre pšche- cza šwěrneje macžernej wutroby. Ešlowa šu móz, šu žohno- wanje ja džěczi. —

Alle šchto je cžłowike žohnowanje porno žohnowanju Božemu! Wožada postanje, hdyž i waktarja Bože žohnowanje šo spěwa. Ruzy šo štykaja, hlowa šo pokhila, wutroba šo pokorja, šwjata cžiščina a modleška nutrošč wošadu pšchěndže. Wěrzaja duschu šhuboko šacžuwaj: „Tu njeje cžłowška rěcž, cžłowške pšchecze, tu je Bože šlowo, postrow Boži i wyšoka, Boža móz! Bóh ša ni je tudy!“

Bóh Wótz je šwojim žohnowanjom je tudy. „Anjes požoh- nuj tebe a šwarnuj tebe.“ Šastarške šlowa, ale šestarike šo tola nješku a ničžo na mózy nješku šhubike. Pišchod lěttuškazami je Bóh tute šlowa rěcžat pišchi horje Sinai. Škončnje Šsrael cžehnje po 40 lětnym cžahanju w puščinje do šlubjeneho kraja, ale kóžde ranje a kóždy wječzor na pušču do Šanaana dyrbi šo Bože žohnowanje na lud kłascž, šo by štajnje na šwojim štrach- nym pušču Božeje blisťowcze wěšty byl. Tež našche žiwjenje je drohowanje. Wlany tež šlubjeny kraj, do kotrehož chzenty. Do njeho šebi našcha wutroba žada. Š Babela počžahnu do Salema! Wěč-li šichidla, móhš lecžecž, chzyl pišchš doły a hory šlecžecž hacz na hory Šionške! Alle pušč je štrachny. Štrachow ša drohowar- jow, pytowanjow je wjele. Š Božo, štej i twojim žohnowa- njom pišchi naš! Někotrežtuli w našchim cžahju wjazh wo Bože žohnowanje njerodži. Čžłowška šylna wola, cžłowška móz, mu- drošč, wustojnosč, njelprožniwosč: Šo šu pšchicžiny ša našche šbože. Šo šu šbėhadla ša naš i nudy a i nješboža. Šak mnošy w našchim cžahju myšla, rěcža a šudža. Š potom šo hiščeje džiwamy, hdyž i nami a i našchim wobohim ludom pšchezo dale do nješboža a šubjenštwu dele džě? Šodarmo husto džělamy. Šo Bože žohnowanje pak njerodžiny a ša nim šo njeprašchamy a tola tuto šakle dawaj šhlěbej jeho šytnosč a šlowam jich móz a pšche- cžam jich wušpěch a wješelam wobšboženje a žiwjenju prawu hód- nosč! Š někotrym domje je wšcheho došč a wo nudy ničtő ničžo njewě, ale šbože tam tola šodarmo pytašch, dokelž tam žaneho Bo- žeho žohnowanja njeje. Šójška šwjata wěrnosč wostanje:

Na Boha šo špušchěcž mamy,
Na njecho, hdyž pohladamy,

Wón naš psche wšcho zohnuje!
 Wot Boha mam wšchitko dostac,
 Raž Bóh chce, tak dyrbi wostac;
 Sdnyž Bóh chce, dha chzu tež ja!

Duž budž našcha wšchedna próstwa, so by wostał pschi naš Bóh
 Wótž je swojim zohnowanjom a Bóh byn se swojej hnadu!

„Tón Anjes rosšwěcž swoje woblicžo na tebi a budž tebi
 hnadny!“ W Šhrystužu je njebjeski Wótčez nam swoje wobli-
 cžo ijewit. Sčtóz jeho widži, widži Wótža. Sčtóz jeho blyšči,
 hłóž Wótža blyšči. Sčtóz ja nim dže, njełhodži wjazy w czěm-
 nosći, ale we śwětku a na puczu k Wótžej. Sdaleny bě nam
 Bóh. Hrěščne čłowjestwo jeho namaćacž njemóžesche. Dha
 Boža lubosć ho kmili. Džěcžo we žlobje leži. Raž pscheczelnje
 ho Wótža lubosć w džěcžu w Betlehemje sjewi. Pomoz šhori
 pola Šhrystuža pytaja a hlaj, wón rosšwěcži swoje woblicžo nad
 nimi a bu lékař šhorych čželow a bludžaznych duchow. Pětr padny.
 Raž wyššo bě pošbėhnjeny! A tola: „Ja čłowjeka njesnaju!“
 Žalofna nóz! Muž we wěrje kaž skala bu lablaza scžina. Jesus
 pohlada na Pětra, hdyž bu swjataný i přenjeno pschěblyšchowanja
 psches dwór wjedzeny, w kotrymž Pětr hišče mjes wotrocž-
 kami šedži. Žaneho šlowa, žaneho poroka, žaneje šloržby, ně,
 jenož: „Jesus pohlada na Pětra.“ Wšowitnjenje jeho wocžto
 nad tobhim wuczomnitom wotpožuje. Š kajkej želnitwosćžu, bolo-
 scžu pať, i kajkej njebjeskej lubosćžu! Pětr dže won a pfacze
 žalofnje. Tute blyšty rosćacža šu parle. Šokutny hrěščnik
 šhubjeny njeje. Tež džentša niž. Dyrje Božeje hnady wotew-
 rjene steja. „Anjes rosšwěcž swoje woblicžo nad nami a budž
 nam hnadny!“ —

„A Anjes pošbėhn swoje woblicžo na naš a daj nam swój
 měr.“ Šswjaty duch wostał pola naš se swojim měrom. Měr
 dusche je najwšchischi njebjeski dar. Wšcho wjekele žiwjenja žane
 wjekele njeje, hdyž ducha žaneho měra nima wodnjio a w nózju.
 Wšcho horjo pať je nimale hižo swoju hórkosć šhubilo, hdyž Boži
 měr wutrobu napjelni. Šotom žadny pucž pschecžěžki a žadny
 dól pschecžěmny a žadny nješpachčel pschemóžny njeje, dobyče je
 našche. Duch Boži je duch měra. Šdžež wón we wutrobje bydli,
 njeje njespojošćž, morkotanje, dwělowanje, njesčerpnosćž
 ale měr. —

Žara bohate je wopichjecze Božeho zohnowanja se stareho
 šluba. Džěcži ho i nim pschi šwjatej šchecženizy zohnuja, pacžer-
 škim džěcžom ho da šobu na rospucze psches žiwjenje, wěrowanaj
 čžahnu zohnowanaj i žyrkwoje domoj a nětotry mrějazy je hižo
 pod šlowami Božeho zohnowanja swojej wocži šandželit. Šo
 jenož tute wulke šwjate šlowa njewotšwjecžujemy! Š nutnosćžu
 čžemy je blyščecž. Šich wulkosćž a hlubokosćž čžemy wopom-
 nicž. Ša zohnowanje Wótža, ja hnadu Ššyna, ja měr šwjateho
 Duchu čžemy wutrobu wotewricž!

Sšerbšta žyrkej w Amerizy.

(Šokracžowanje.)

We wobščěrnym ličže i Texaža tam to hišče dale rěka takle:
 „Tola my ho nětk nješmemy šmėrowacž i tym, so šmy došć čži-
 nili. Ně, nětkle a ja wšchě čžakž pfacži to šlowo Jesuža Šhry-
 štuža: „Žně šu wulke, ale malo je džělacžerjow! Šrosčje pať
 teho Anjesa tch žnjow, so by džělacžerjow do šwojich žnjow
 pošlat!“ (Mat. 9, 37, 38.)

Ššoncžnje čžu tu hišče štatistiku a šapiski wozady našpom-
 nicž. Šukhwilu ma jich wozada 96 šwójšow, 635 duchow, 338
 tajšich, kotšiz i špowjedži šhodža, 85 šchulšich džěcži a 125, kotšiz
 maja wóšbne prawo.

Na šwjatu Trojizy.*)

Šo swojim hłobu.

Do Bohu wšchizy wěriny,
 kiž je na šwěcže wšcho štworit.
 Ša Wótža mamy jeho my,
 hdyž je džěcžom nam ho darit;
 wón chce žiwnosć wšchu nam pšodžicž,
 čželo i ducha wobarnowacž,
 žana ššosć nam nješmė ššłodžicž;
 psched njesbožom chce naš ššowacž;
 wón šđerž i naš a wostara
 a wšcho we swojej mozy ma.

Do Šesom Šhryšta wěriny
 jeho Ššyna, našch' Anjesa,
 kiž i Wótža šam je pšodženy,
 móž a čžescž tak runu i nim ma;
 ččłowjel i Marje, šnježny wěrnej',
 wopravdže je narodženy
 i mozy šwjatoh' Duchu šwěrnej';
 šotom na ššiz pomyschěny
 je ja naš wumrěł a i rowa
 je šako stanł psches Boha.

Do šwjatoh' Duchu wěriny,
 kiž je wěrny Bóh a wuńdže
 wot Wótža, Ššyna pošłany,
 i darami i nam Trošhtat pschidže;
 wšchizy ššescžijeno maju
 i nješšam myšl we nim runu;
 tu ho hrěči wobawaju,
 čžeka budža žiwe jónu;
 po čžapnej šmjercži žiwjenje
 nam šawěscžene wěcžne je! Šamjen!

* Sutherony wěrumsnawašski špėw (šerušč) wo Božej šwjatej Trojizy —
 budž w ššerbšcženju formalnje porjadženy tudž pošłany. Dwoja
 měra (Metrum) — Šambus (—) a Trochans (—) — ho wot-
 mėnja a dawa hibity, rchly, žiwy pošup ša pschěštajenje wopšchjecža.
 A tak pschěšladna je forma a do pomjatta ho šarywaza! M. U.

W tym, ščtož šmy tu šžělili, šu tu čžitarjam a čžitarškam
 nětotre podobiti a ličžby se štwišnow wozady Šswj. Šawola po-
 date. Wšcho tu wěšo dawno hišče šapizane njeje. Šjedč pať je
 to šžělene ša to došahaze, šo ššojnajesč, kať je džawnje a hnadnje
 šwěrny Bóh naš wjedł, šo je Bóh tu šwój Zion šwarit hacž runjež
 bě tu tež njedžal a nješwėra mjes nami, hacž runjež bėchu tu
 šnutššowne a šwonššowne wozowanja, hacž runjež bėchmy nješo-
 stojni. Bóh je tu se swojim zohnowanjom. Šaj 50 lět — 70 lět
 —! W bėchu tch lětššotkow to jenož šrotki čžap. Šelko pať je wo-
 žada naššonika, ščtož jej i zohnowanju, lubi pschecželjo! Šo
 wěrne a wopravdžite ššutšowanje Šswjateho Duchu we wutrobach
 nješphtjeny i wjetšcha, tola, štož widžimy, je hižo došć pschicžiny,
 šo Božu mišosćž ššwalimy. Šelko ččłowjekam je ho tola Bože šlo-
 wo móhlo pschijnescž w přėdowanju a w duchepaštrššowe, w čžap-
 ach ššrowosćže a ššorosćže. Šjaz hacž 1542 džěcži bu tu we
 šwjatej ššecženizy Anjesej Jesušej pschijnescžny; 640 je jich
 pschi ššfirmaziji šwój ššecženški šlub wobnowilo — tute ličžby
 pfacža ša přenje 50 lět! — Š polnym pravom móžemy prajicž,
 šo šu nimale wšchizy hišče ššawny naššewe lutherššewe wozady
 w Texažu. 310 šrotč ššupichu ššubjeni psched Anjesowu wostat
 šo bychu šebi pošohnowacž dali šššup do mandželššwa. Ššchi 667
 rowach bu šššht Božeho pišma wudžššeny. 62 546 pschidžechu
 i ššowjedži a i Božemu ššidu.

Ššwaleny budž Bóh! Šemu ššamemu budž čžescž! Ššoncžamy
 i proššow: „Šnježe, šđerž nam swoje šlowo! Šamjen!“

Ššchidaty je tutomu wobščěrnemu lištej ššowjedženški ššerušč,
 kotryž bu pschi 50 lětnym jubileju 1854 ššewany. Še pať něšški,

tuž jón njemóžemy swojim lubym čitarjam a čitatřam podać, sčtož wobžarujemy.

Tych herbskich krajanow w Americy pał, kotřiž tute rynczi čitaju, prošnjmy, so bychy nam dyž a dyž potojescz poškali a nam tež wo žiwjenju a byczu tam w dalofej Americy rosprowjeli a tam njesapomnili herbski wótzny kraj ani njesabylu herbsku macžernu rěč, ani woni ani ču drusy, kiž tam to s nimi bydla. Tuž tač: „Bombaj Bóh!“

Džen zyrkwjow.

Tute dny wot 14. junija su wulzy wažne sa wšchě ewanoeliske zyrkwje Němskeje. Přeni psches wustatowu swěsčeny „Džen ewangelstich zyrkwjow Němskeje“ shromadži so 14. junija w Bethel-Bielefeldze. Sjednoczi w žebi 210 wotpóskanzow, kotřiž na 40 millionow ewangelstich sastupuja s 28 ewangelstich zyrkwjow, kotrež su do „Stojaska zyrkwjow“ sjednocžile (Kirchenbund). Mjes tutymi je jich 150 wot synodow wustwolonych, wot sakskeje 19; 35 so powołaja. Sjednocza so to tam s wažnym wuradzowanjam a s skutkam powołani a wustnamjenjeni wjednizy zyrkwjow, synodow, wulskich sjednocženstwow, mjes nim tež tajzy, kotřiž su sá póskanzu w němškim žejnje. Wot Němskej wotrochnjene krajiny su tam tehorunja sastupjene. Wutraj směje tam tež žwojich sastupjerjow, kotřiž so wosebje s tomu pscheprosča. — Tač džetaja tam to hromadže bohósklowy a laikojo s spomoženju ewangelstich zyrkwjow Němskeje. Žyly nasch čaž se žwojimi wobstejnoscemi nam jažnje došč wobšwědču, so je tuto dželo wulzy wažne a roshudne. Tuž dopomny so toho a čžimny dobroproščjenje sa njo, so by bylo ewangelstkej zyrkwu, haj žfemu ludej s žohnowanju, Bohu pač čžesči!

Wěsta wutroba.

Wny to njejšmy, kotřiž žebi wutrobu wěstu sčžinja, kaž něhdže wojač, kotryž bojošč, jeho nadpadowazu, pschewinje, žebi myšlo na pschislušnosč, na wótzny kraj, sa kotryž wojuje. Ruša Boža to je, kotraž čłowstwu wutrobu tworí, ju wěstu, roshudnu, čžistu čžini. Pod Božim wozženjom my na to sabudžemy, bojaslwoje swolicž do kóždeho pohnuwanja wole, do kóždeho wabenja žadoščow. Gladajo na Jesuša dohrywamy sa žwoje žyke byče na wobstajnosč; tuta je pucž s najwjetšchemu dobremu počžntej, to je: bywacž šharakter, žyly čłowjek, na kotrehož je spusčženja. — Na wšchěch bokach bruncza nam wokoło wuschow hłoby nowych wucžbow. Njeh so pschezo pscha s duchom, kážehož možeja ně- tač swjesč, se žłowami hiščže bóle dospołnymi, kážžkuli to maju! Je-li so nam sčto dopočaže, so bē psches filofofiju abo lubomudrosč wužiwanja žiwjenja a tuteje čžagnosče wutroba wěsta, čžista a žylna tač, so njemóže žaneho Boha a žaneje bojskeje hnady trjebacž, čžemy so to podwolicž, přjedy pač na nihdy. Dohož to nř, pčazi: „Tajkich kopješčkow wozžach hižo jich wjazy padacž, Bóh pač wostawa njeshablajo; jeho myšle, jeho žlowo, jeho wola ma wěčneho sakožka. Šražna wěž je, hdyž budže wutroba wobtworžena, hdyž budže wěsta psches hnady. — D. s Drj- ander. —

Zyrkej a stat.

Sčtož je s nowoh' wustwolentw němšči žejm ludej hač s žwojatkam poskicž, to je wšcho druhe hač žwojatkowne wješelenje. Šrudoba a šhudoba to, a to čžim wjetšcha, došč tač hižo tu došč srudoby a šhudoby. Sčto sečže s toho hiščže byčž? — —

„Towarštwu wucžerjow Sakskeje“, wo kotrymž žmy tu tež dyž a dyž pižali, je sastalo byčž sjednocženstwo wšchěch wucžerjow w Sakskej a ma so to džakowacž žwojemu stejnisčezu wot 1919 žem. Je so sakožilo a wuwolalo „Nowe towarštwu wucžerjow Sakskeje“ („Sächsischer Lehrerverein“ a „Neuer Sächsischer Lehrerverein“). S pschicžinu tohole roščžpjenja mjes wucžerjemi Sakskeje je, kaž so to s noweho towarštwu psche, to, so so stare towarštwu po revoluziji na sozjalistiske šahady staji a so sozjalistiske škulstwu politiku wjedžesche njedžiwajo na mējenje tyčž niz mačo druhich, kotřiž tu tež hiščže bēchu. Kunje tač bē to pschi wozowanju wo žwětnu šhulu a wo nabožinu w šhuli. Tuto roščžpjenje dyrbesche po naschim mējenju pschircž, a je tu tež nětko. Š notwemu sjednocženstwu pschislušescheja, kaž so psche, wucžerjo se wšchěch kóncžim sakskeho kraja a drje wjazy s njemu hiščže pschislušaja. — Tole tež pomniš nascheho čžaba.

Wječorny spěw.

Šlób: Paštwu wěrnich, wješkosč měrnich.

Džen so škonja, swony swonja
Šswjatosť sproznyh witany;
Šwětkla mucžna pólna, kucžna
Šhila hłowčku drěmajzy.

Šlób na poli, šerlusč w holi,
Ššer ptacžlow woněni;
Šemju kwyje, žony žyje
Škóž we žwojatej čžisčinyje.

Tačle něhdy šdrěmnu blědy
Ja tež s žmjernej čžisčini;
Šwomjelskijene, woczichnjene
Špod hłowu su škoržby mi.

Lubi wšchitzy čžicho spizy
We škódkich drěmkach wotpocžže!
Špsi žalosčzi, w starosčzi
Šwóčžo spanja njesnaje.

Njebjo jažne wulke kražne
Š hwěšdami je sakoželo:
Štroštna pycha, módra ššecha
Š liližemi šyholo.

We šwětkym raju, ššschim kraju
Šorkach nasche domy su:
Šbóžna wěra, pólna mēra
Šnježe dom naž s wješelu!

S. Seiler.

Wschelle s bliska a s daloka.

— Šserbska předašta konferenca bē so lěška hižo póndželu do žwojatkow šejšcha, došč je sčtwórtk po žwojatkach hłowna šhromadžina wšchěch duchownych s kužiskeho wokrježa. Ju s modlitwu šapacžawšchi, wopominašche pschedšyda, kn. šarač Domaschka nascheho tač šabe šemrěteho herbskeho šararja Šorlu Šschžana-Šakecžanskeho, kotryž bē žwěrnny žobustaw předašeske konferency a pschi wšchem jeho wulkim a čžžkim džele w Šakecžanskej wšhadže pilny žobuskutkowacž sa Šserbstwo. Ša naschich ewangel-

ffich Sserbow waſne ſopjenko „Miſioniski Boſſol“ a jeho poſo-
 ženje bu ſpominane. Ma ſo dſiwnacſ, ſo porjadnje wukhadſa.
 Gaſi tola teſ wono woſebje naboſnu myſl njes Sserbami, a jich
 wjele je na to ſforſiſo, ſo taſ njeporjadnje wukhadſa. To njebe
 wina redaktorow. Wot njeſa wukhadſa ſaſo porjadnje. Pſchi
 tym porječa ſo teſ ſlowečſko wa ſeſtach a jich poſtupowanju teſ
 to ſerbfko = njeſſich woſadach. Gač tute ſamóſa naučicſ a ſ wot-
 padej ſawjeleč, to je pſchede wſchém na naſchich poboſnych Sser-
 bach. Sdyž tueſi ſwérni ſu ſwojej zyrſwi a ſrucze ſteja kaſ Luther
 na ewangelionje: „Ja njemóſu hina! Bóh pomhaj mi! Samjen!“
 je wſcho ſeſtowariſke dſeſto podarna, njech pſchindſe i hiſeče rje-
 ſchim mjenom do Sserbow. A taſkemu ſtejniſečſu dyrſbaje naſ
 tola teſ pohucſ te njeſle pſchezo ſo woſpjetowaze jubileje reſor-
 mazije, kaſ létſa tón ewangelſſich ſpewariſſich. A tomu wſchemu
 maja paſ duchowni a ſchtož to hewaſ ſamóſe, roſſjaſnjenja a
 powuczenje ſawacſ, hdyž ſuſi to móſno. Woſebita ſkladničſ
 ſ tomu ſu bibliſke hodſiny. Tute ſu we wſchelariſch woſadach
 jara ſuborawie a woſpjetowane, w drubich ſaſo niſ, abo lépie,
 hiſeče niſ; wone ſu miſne a waſne pſchezo hiſeče byſe, ſu paſ
 to woſebje njeſle w tutym taſkim dſiwnym čaſu, kotryž teſ
 pſchezo ſaſo mnoho nowych naboſnych praſchenjow pſchinjeſe a
 kotryž tyč, koſiž njewérja a ſo njemodla, kaſ Jeſus Chryſtus
 ſebi ſoda, poraſy a ſawjedſe. — A tomu pſchiſantſkymu ſo wu-
 radſowanja we wſchelariſch drubich dyplach, woſebje wobčérne
 wa ſerbfſſich ſpewariſſich. Daſſe dſeſto ſa tute bu kommiſiji pſche-
 podate, kotraſ ma ſa nje ſtač, je ſpewowacſ a taſ bórſy hač to pſch
 tutym wobſchérnym a wulzy waſnym dſeſe móſno, ſ taſkemu
 wobſamſnjenju dowjeſč, ſe je to Bohu ſ čzeſečſi a Sserbam ſ wu-
 žitku. Pſchedſyda konſerenzy, ſ. jarač Domariſſa, ſluſeča do
 kommiſije a ju drje prawje bórſy powoſa, ſo by dſeſto roſdſeſliſa
 a hnydem w nim poſtupowalo. Pſchi tym ſo ſdſeſli, ſo je poſledni
 pſchidawſ dotalſnych ſpewariſſich ſ nowa čſiſečſany a ſo ſ ſwjat-
 kam wručſe. S tym ſe jene huſto wuprajene pſcheče jich wjele
 dopjelni. Spewaja tola woſadni woſebje rad ſ tuteho pſchidawſka
 ſerluſche. To je tola dobre imanje ſa to, ſo bychu ſ nowych ſpewari-
 ſſich, kotrež maja po myſli jich wjele hiſeče wjaſy nowych a
 rjaných ſerluſchow wopſchijecſ, hiſeče ſ wjeſſeſej radoſečſu ſpewali.
 Prědarſſa konſerenzja je njeſ ſčonečſnje taſ daloko, ſo je ſo roſſu-
 dſiſa a ſe je wobſamſka, nowe prědarſſe wudacſ a to taſ, ſo ſo
 tute po rěči a wobſahu porjedſa a porjenſeča a ſo tuto dſeſto, kaſ
 hiſo najpomniene, kommiſija, ſ tomu woſebje poſtajena a wuſwo-
 lena, pſchewoinje a ſpewuje. Tuta teſ wječe bórſy daſſeheho wob-
 ſamſnje a woſjewi a ſwoje ſamery ſerbfſſej ſjawnoſečſi pſched-
 poſeči. Daſſeheho wo tym tuž bórſy! — Prjedy hač ſo dohla-
 dachny, bėchu ſo ſi hodſiny minute a bė w 1 hodſ. Pſchetorſeč-
 ny ſwoje wuradſowanja, ſo bychmy ſo w 2 hodſ. ſaſo ſeſchli
 ſ poſedzenju ſerbfſkeho knihowneho towarſtwa.

— **Četel** pſchecſiwo ſečſe taſ mjenowaných „Chutnych
 Bibliju pſchepytowariſow“ (Ernſte Bibelſorſcher) bu ſhotowjenu
 ſ pomozu ewangelſkeho ſjednoczenſtwa ſa nominariſtwa. Je krotſſi
 ale jaſny a dſiwa na waſniſe wopacſnoſečſe tuteje ſeſty, kotraſ
 ſo mjenuje „Internationale Vereinigung ernſter Bibel-
 ſorſcher“. Jedynlėtaſ pſtačſi 1 ſt. pj., 100 paſ 75 ſt. pj., 500
 jenož 3,50 ſt. hr. Čkaſacſ móſeſch ſebi je pola Ewang. Prěſ-
 verband, Dresden, Ferdinandiſtraſe 19. Duchowni je wječe rad
 ſa woſadnych wobſtaraju. — W naſchim njeđelniſku roſpiſeche
 nam njeſto wo tutej ſečſe kn. ſ. Reſbaſſ = Porſchiſſi.

Do **Lubija** pſchijėdu 21. junija towarſtwa mlodych holzow,
 ſo bychu tu ſe ſwojim „Krajnym ſwjaſtom ewangelſſich towar-
 ſtwa mlodych holzow“ ſwoju tuſlėtnu hlownu ſhadſowanſku wot-
 mēle woi 21. hač do 23. junija. Pſchihoty ſa tute dny, kotrež

wječe jich wulke byly ſſeſečſijanjy ſmſſeneje ſonſeje mlodſi-
 ny do Lubija pſchijėdu, ſo hiſo čſinja. Pſſiſečſi ſo wſchelateho,
 tola budſe ſo teſ, woſebje pónđeſu, mnoho dſeſlacſ. Porjad zſ-
 leho ſjeſda móſe ſoſdy ſhonicſ pola wodſerjow towarſtwa abo
 ſjednoczenſtwa ewangelſſich mlodych holzow. — Do „Krajneho
 ſwjaſta“ ſu tuſhwili 600 towarſtwa je 22 000 ſobuſtawami
 ſjednoczene a to w 27 podſwjaſtach abo wokrjeſnych ſwjaſtach.

„**Kriegergräberfürſorge**“ mjenuje ſo čſaſopis, kotryž bė pſched
 poſ lėtom ſaſtaſ wukhadſecſ, njeſ paſ i nowa ſaſo wukhadſa.
 Tutón čſaſopis a čſi, koſiž jón ſaſoſchhu, tworja taſ rjeſ woſe-
 bitu ſtraſu ſa pohrjebnſečſe, rowy, pomniki naſchich padnjenyč;
 woni wobnowjeja pſchezo ſaſo njewidomne ſwjaſti, kotrež wjeſu
 domjazyč ſ dalokimi rowami. Čhtóž by čſyſ čſaſopis, kotryž
 roſprawny, wobraſy a t. d. pſchimoſchuje, čſitacſ, dyrbi jón ſebi
 ſkaſacſ pola „**Volksbund deutscher „Kriegergräberfürſorge“ Berlin**
 W. 10, Matthäikirchſtr. 17, II.

Lutherowe ſlowa.

400 lėtny jubilej ewangelſſich ſpewariſſich naſ dopomina na
 ſlowa, kotrež je naſch Luther, iſtrnyž bė ſam wobhmadſeny ſerlu-
 ſcheſ a hudſbar, wo ſpewje a hudſbje rěčaſ. Taſ rjeſny raſ
 pſchi bliſe: „Muſika je dar Boſi, niſ čſlowjeſki. Wona ſačſeri
 čſerta a čſini čſlowjeſow wjeſeſnyč; pſchi njeſ ſabudſeſch wſchón
 hneſ, wſchu njepóčſiwoſečſ a drube njepocſinti. Ja waſu ſebi
 po bohóſtwaſtwa najwſečſo muſiku.“ —

A ſaſo praji Luther: „S tyč najrjeſniſchich a najkraſniſchich
 darow Boſich jedyn je muſika; jej je ſatan jara njepſchecſelny,
 doſeſ wona wjele ſpſytowanjow a ſnyč myſlow ſačſeri. Čſert
 ju njeſnjeſe.... Wona ſačſeri ducha ſrudobny. Muſika je naj-
 lépiſe wofſchewjenje ſa ſrudneho čſlowjeſka; pſcheſ nju bywa wu-
 troba ſaſo ſpokojena, wofſchewjena a poſhlyjena.... Mlodſim
 dyrſimy pſchezo na nju wucſicſ; wona čſini ludſi ſeſwach a
 ſhmaných.“

Čaſo praji Luther: „Muſika je poſ diſſipliny a wucſerſki;
 čſini ludſi miſiſchich a njeſniſchich, ſujeſliwiſchich a roſum-
 niſchich.“ —

A roſpominanju.

Prjedy by móſno byſo, mjeſto do powėra natwaricſ, hač
 ſtatej bje ſ n a b o ſ i n y wobſtačſe ſwječſečſe

Plutarch, greſſi ſpiſowacſel,
 žitny wofoto lėta 100 p. Chryſt. narodſe.

Čaloſenje ſtatow ſapocſina ſo je ſaloſenjom naboſinow,
 roſpadowanje ſtatow ſapocſina ſo ſ roſpadowanjom naboſiny.
 To je to, ſchtož naſ ſtawiſny wucſa, a to teſ wėzy ſameje dla
 do ſyſa hinaſ byčſ njemóſe. **Proſ. Dob. Beč.**

Duchow hibanje wſchudſom. Satan je teſ duch. Tuž hladaſ
 ſo, ſa njeje Dwojeho ducha pucſnit! —

Diſtowanje.

A. w N. ſa 1. po L.
 W. we W. ſa 2. po L.
 M. w S. ſa 3. po L.

Samowitny redaktor: ſarač Wyrſgacſ w **Roſpaciſach.**
Čiſečſ Esmoleſečſ kniſečſiſečſe a kniſečſe,
ſap. druſtwa ſ wobni. ruſowanjom w Dubroſečſe.